

LIN RINA

Kroniky
PRACHU

*Pár
stránek
navíc...*

FRAGMENT

Kroniky prachu – pár stránek navíc...

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Lin Rina

Kroniky prachu – pár stránek navíc...
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LIN RINA

Kroniky
PRACHU

Pár
stránek
navíc...

FRAGMENT

Copyright © 2019 by Drachenmond Verlag GmbH
Translation © Dagmar Heeg, 2020
Cover design © Marie Graßhoff, 2019
Cover photos © paseven; Giraphics; Andrey_Kuzmin; Chursina Viktoriia; Ironika; Manuel Alvarez / Shutterstock.com
Illustrations © Vadim Georgiev; Kompaniets Taras; Dmitry Tishkov; Sopolkin; Triff; Plotnikova Olga; Morphart Creation; AVA Bitter / Shutterstock.com
Published by agreement with Ferly.

ISBN tištěné verze 978-80-253-4991-5
ISBN e-knihy 978-80-253-5021-8 (1. zveřejnění, 2020) (epdf)

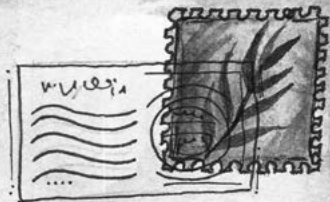
Pro Jule, Jazz a Nonu

*„A co bys teď dělala, kdybys měla na vybranou?“
vyzvídala a já jsem nemusela dlouho přemýšlet.
„Seděla bych ve svém křesle a četla bych si,“
řekla jsem.*

Elisa Hemmiltonová
in Londýn

19. května 1891

Nejmilejší Eliso,

už je to tady! Vše nejnnutnější sbaleno, vše potřebné zařízeno, matka je dokonce spokojená s mým výběrem garderoby. Od středy za týden se vracím zpátky do Londýna.

Už se nemůžu dočkat. Kdo by si byl pomyslel, že se mi po tom hlučném a zatuchlém městě bude tak stýskat! Svrbí mě v prstech, když pomyslím na úzké uličky, na čajovny, a dokonce na davy lidí, které mě tam čekají.

Najdeme spolu každičké, i to sebemenší knihkupectví a společně přetrpíme všechny ty nesmyslné večerní dýchánky v bezduché společnosti. Ach, jak moc mi chybí tvůj důvtip a kousavý humor.

Musím bez tebe přečkat už jen jeden ples, teď v pátek, a pak už budu moct konečně zaběhnout myšlenkami do Londýna.

19. května 1891

Nejmilejší Eliso,

už je to tady! Vše nejnnutnější sbaleno, vše potřebné zařízeno, matka je dokonce spokojená s mým výběrem garderoby. Od středy za týden se vracím zpátky do Londýna.

Už se nemůžu dočkat. Kdo by si byl pomyslel, že se mi po tom hlučném a zatuhlém městě bude tak stýskat! Svrbí mě v prstech, když pomyslím na úzké uličky, na čajovny, a dokonce na davy lidí, které mě tam čekají.

Najdeme spolu každičké, i to sebemenší knihkupectví a společně přetrpíme všechny ty nesmyslné večerní dýchánky v bezduché společnosti. Ach, jak moc mi chybí tvůj důvtip a kousavý humor.

Musím bez tebe přečkat už jen jeden ples, teď v pátek, a pak už budu moct konečně zaběhnout myšlenkami do Londýna.

Až do svatby budu samozřejmě bydlet u strýčka. Ani nechci vědět, jaké bláznivé představy se ti teď asi honí hlavou. Do budovy pro personál se teď jednoduše vrátit nemůžu, milá Eliso. Nemůžu bydlet hned vedle bytu svého snoubence. To by byl učiněný skandál.

À propos skandál, když mamá uslyšela, že chci znovu nastoupit do knihovny, málem ji trefil šlak a nalila do sebe náraz celou sklenku punče. Že by měla mladá zámožná žena pracovat, jí připadalo jako potřeštěný nápad už tenkrát, ale to ji přesvědčila představa, že bych v Londýně mohla potkat muže, který uspokojí mé vysoké nároky. Avšak že by do práce chodila zasnoubená, ba dokonce vdaná žena, je pro ni stejně nepochopitelné jako skutečnost, že jsem si za muže vyvolila mrzutého knihovníka.

Myslím, že doufala v někoho hovornějšího. Chudáka Thomase Reeda se totiž pokoušela v jednom kuse zapříst do diskuzí o těch nejabsurdnějších tématech. Když k nám přijel před dvěma týdny na návštěvu, zeptala se ho, co si myslí o červeném hedvábí.

Ach Eliso, pořád ještě se musím smát, když si vzpomenu na jeho odpověď a na výraz své matky.

Řekl jen, že považuje za lepší si ho obléct než muset být nahý, a mamá úlekem rozlila čaj z šálku. Radši už se ho pak na nic neptala a nechala ho chudáka po celý večer samotného s knihou.

Zato zasnubní večírek se vyloženě vyvedl. Divím se, že Thomas při všech těch pokryteckých blahopřáních a výmluvně nechápatých pohledech nevyletěl z kůže. Zároveň jsem velmi pyšná, že ani jednou neztratil nervy, a dokonce se sem tam usmál. To já jsem se ovládnout nedokázala a začala jsem si z něho kvůli tomu utahovat. A on mě za to ani nepokáral – asi je do mě skutečně zamilovaný.

Když skončila oficiální část večírku, usadili jsme se s Thomasem na zahradě na lavičku a tam se schovali. Až do setmění jsem mu předčítala z *Pohádek bratří Grimmů*, které nám dal jako zasnubní dar strýček Alfred.

Ačkoli se strýček na naše zasnoubení dívá velmi skepticky, s dárkem se vyloženě trefil a je to taky jediný dar, který je nám dvěma k užítku.

Škoda, že jsi nemohla přijet. Doufám však, že jsi zkoušky úspěšně zvládla a na večírku svobodných umění, o němž mi píšeš, navázala kontakty, ve které jsi doufala. Že se chceš věnovat politice, abys bránila práva žen, považuji za skvělé rozhodnutí a velmi ráda tě v této věci budu podporovat, kde jen to bude možné.

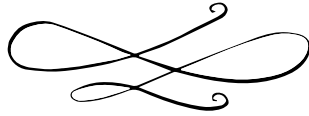
Těším se, až se zase vrátím do knihovny, na knížky a na tamní atmosféru, a na Oscara a Codyho. Na to, že se budu cítit zase užitečná.

Ale myšlenka na vlastní knihkupectví mi nejde z hlavy. Až se uvidíme, určitě zase musíme začít spřádat fantastické, realitě na hony vzdálené plány.

V niterném přátelství

Animant

Animant Crumbová

Když jsem zpětně dohledávala své první náčrty Animant, došlo mi, že základní námět k této knize je vlastně mnohem starší, než jsem původně předpokládala.

Moje první kresby Ani pocházejí z roku 2003. Tenkrát měla elfí uši a byla líbeznou asistentkou mrzoutského, magického archiváře jménem Maurice. Jmenovala se Hanna Thomson a říkalo se jí Anny.

Jednou jsem si to takhle v posteli před usnutím celé promítala v hlavě a napadlo mě, jestli by se z Anny nedalo udělat nějaké originálnější jméno. Při usínání jsem za sebou namátkou řadila slabiky, které začínaly na „Ani“. Druhý den ráno mi v hlavě uvízlo jediné jméno: *Animant*.

Nejprve jsem si ji v duchu představovala jako líbeznou, klidnou dívku s tmavohnědými vlasy, růžovými líčky a romanticky zasněným očima.

Ale pak přišla ona osudová noc, kdy jsem nemohla usnout a příběh si neustále v duchu přehrávala. Nedařilo se mi tok myšlenek vypnout, a tak jsem radši sáhla po notebooku, abych první slova dostala na papír.

Tak vznikl mezi druhou a třetí hodinou ranní prolog, který vše převrátil vzhůru nohama. Animant totiž najednou nebyla žádná líbezná dívka, která hltá romantické romány a sní o velké lásce. Byla jízlivá, sarkastická, občas dokonce namyšlená.

Přibližně ve stejnou dobu jsem na internetu objevila fotku, která mou představu o Ani ucelila. Světlovlasá dívka s knihou přednosem a šibalským výrazem v očích. Změnila jsem tedy Animantinu barvu vlasů i její cíle a tužby a pustila se do svého prvního historického románu, aniž bych věděla, co mě čeká.

Šálek čaje

Earl Grey
s cukrem a
trochou mléka

English
Breakfast
s trochou
mléka

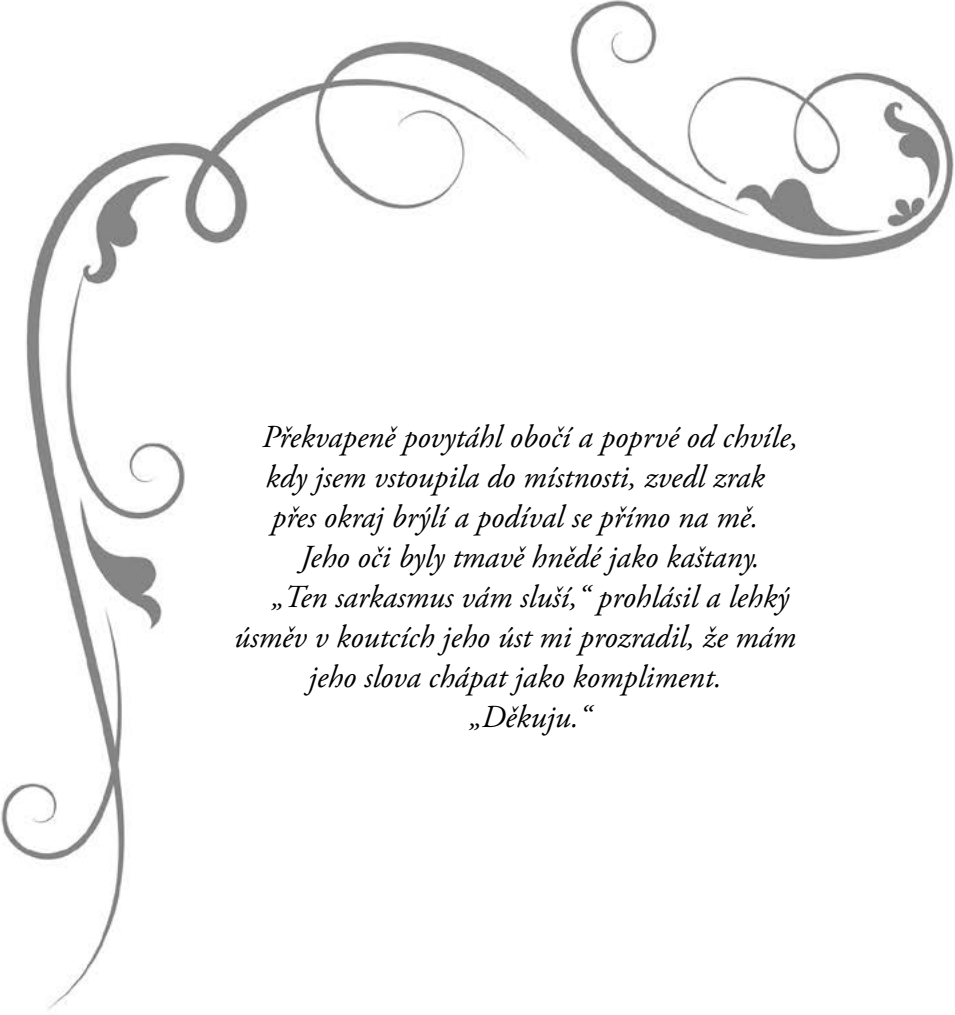
Assam
se šmelanou a cukrem

Peppermint
s medem

Darjeeling
s citronem

*Překvapeně povytáhl obočí a poprvé od chvíle,
kdy jsem vstoupila do místnosti, zvedl zrak
přes okraj brýlí a podíval se přímo na mě.*

*Jeho oči byly tmavě hnědé jako kaštany.
„Ten sarkasmus vám sluší,“ prohlásil a lehký
úsměv v koutcích jeho úst mi prozradil, že mám
jeho slova chápat jako kompliment.*

„Děkuju.“

Animant Crambová
Lent. č. 111

20. května 1891

nejmilejší Animant,

už tři týdny jsem zpět v Londýně a mám pocit, že se vůbec nic neudálo. Víím, že si zamilovaní píšou romantické řádky, ale mě vůbec nenapadá, co bych ti měl psát.

Provoz v knihovně běží ve starých kolejích. Oscar a Cody jsou kupodivu rádi, že mě mají zpátky. Neustále se na tebe ptají. Hlavně Cody.

Zpráva o našem zasnoubení se roznesla rychlostí blesku. Bože, jak je možné, že existuje něco, o čem jsem s nikým nemluvil, a přesto o tom všichni vědí? Já tu lidskou klábosivost nechápu.

Ví to už dokonce i paní Christyová a nechává tě pozdravovat.

Něco se muselo stát. Dřív vždycky nenápadně zmizela, jakmile jsem vkročil do domu. A teď se cítí oprávněná počítat mě mnohaminutovými monology. Jako bych neměl lepší věci na práci.

Svět se úplně zbláznil.

Šestě že se za týden do Londýna vracíš. Takle bláznovství musí skončit. Sám si s tím nedokážu poradit jinak, než že všem říkám, ať se zeptají tebe.

20. května 1891

Nejmilejší Animant,

už tři týdny jsem zpět v Londýně a mám pocit, že se vůbec nic neudálo. Víím, že si zamilovaní píšou romantické řádky, ale mě vůbec nenapadá, co bych ti měl psát.

Provoz v knihovně běží ve starých kolejích. Oscar a Cody jsou kupodivu rádi, že mě mají zpátky. Neustále se na tebe ptají. Hlavně Cody.

Zpráva o našem zasnoubení se roznesla rychlostí blesku. Bože, jak je možné, že existuje něco, o čem jsem s nikým nemluvil, a přesto o tom všichni vědí? Já tu lidskou klábosivost nechápu.

Ví to už dokonce i paní Christyová a nechává tě pozdravovat.

Něco se muselo stát. Dřív vždycky nenápadně zmizela, jakmile jsem vkročil do domu. A teď se cítí oprávněná poctívát mě mnohaminutovými monology. Jako bych neměl lepší věci na práci.

Svět se úplně zbláznil.

Ještě že se za týden do Londýna vrátíš. Tohle bláznovství musí skončit. Sám si s tím nedokážu poradit jinak, než že všem říkám, ať se zeptají tebe.

Před pár dny za mnou byla v knihovně tvoje přítelkyně Elisa Hemmiltonová, aby mi předala zprávu od slečny Brandon-Welder-sonové. Jak to, že jsi nikdy nezmínila, že je slečna Hemmiltonová její schovankou? Nebo jsem to zapomněl?

Každopádně je to příjemná změna, když teď komunikuje prostřednictvím dopisů, a už se tu nezjevuje osobně. Hlavně proto, že volné místo ve skříni jsem zaplnil knihami.

Slečna Hemmiltonová se mi navíc osobně omluvila za ten pirátský komplot, který jste vy dvě vymyslely. Je to pěkně prostořeké